

သူ့အမည်က စိန်ဌေး
အများကသိတာက မြွေပွေးစိန်ဌေး
ပိတုဃာတက အဖကိုသတ်သည်အထိ
မိုက်လုံးကြီးသည့်

လူမိုက်

အခန်း (၁)

(မြွေပွေး စိန်ဌေး)

နာမည်ကျော်လူမိုက်များက မြွေပွေးစိန်ဌေးကို သိကြသည် ။
အသားဖြူဖြူ၊ ဘိုကေကို ဆီလူးပြီး ကြော့နေအောင် ဖြီးသင်တတ်သည့်
သူ့ကို လူမိုက်တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်စရာ မရှိပါ။ စကားနည်းပြီး
ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေထိုင်တတ်ပေမဲ့ လက်လျင်သည့် နေရာမှာ တော့ လျှပ်
စီး လက်သည် ကမှ နောက်ကျ ပါလိမ့်ဦးမည်။ သူ့ကို မထိသရွေ့ အန္တရာ
ယ်မပေး တတ်သော်လည်း သူ့ကိုထိသည် နှင့် မြွေပွေး တစ်ကောင်လို မြ
န်လည်း မြန် အဆိပ်လည်း ပြင်းတာကြောင့် မြွေပွေး စိန်ဌေး ဟု လည်း
အမည် သမုတ် ထားကြသည် ။ စိန်ဌေးသည် တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှား
လေ့ရှိပြီး နာမည်ကျော် လူမိုက်ကြီးများ ထံတွင် တပည့်ခံခြင်းလည်း မရှိ
သလို တပည့် မွေးခြင်းလည်း မရှိပေ။ နာမည်ကျော် လူမိုက်များ ဗိုလ်ကျ
ကျက်စားနေသည့် နယ်မြေများ သို့ သွားစရာ လာစရာရှိပါက သွားလာ
တတ်သည် ။ စိန်ဌေး အကြောင်းကို သိနေသည့် လူမိုက်များကလည်း အ
နှောင့်အယှက် မပေးကြပေ။ လူမိုက်များက အခြားသူများကို သူ့ရှေ့မှော
က်တွင် ဗိုလ်ကျ မိုက်ကြေး ခွဲနေသည် ကို မြင်တွေ့ လျှင်လည်း ကိုယ်နှင့်
မဆိုင်သလို နေတတ်သည် ။ သို့သော်လည်း မဟုတ်မခံ စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သ
ည့်အတွက် မတော်မတရား ပြုမူလျှင်တော့ ဝင်ရောက် တားမြစ်တတ်သ
ည် ။ စိန်ဌေးသည် လူမိုက်တစ်ယောက် ဆိုသော်လည်း အခြား

လူမိုက်များကဲ့သို့ မိုက်ကြေးခွဲပြီး ဆက်ကြေး တောင်းခံ တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လျစ်ပြီး အရပ်ငါးပေနှင့် ရှစ်လက်မ ရှိသည့် စိန်ဌေးသည် မြန်မာ့ သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဓားရေးလည်း ကျွမ်းကျင်သဖြင့် စိန်ဌေးကို တော်ရုံဖြင့် တိုက်ခိုက် နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပေ။ ဓားတစ်လက် ပိုင်းထွက် ပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် စိန်ဌေးသည် ရန်သူ ဆယ်ယောက်အား မိနစ် ပိုင်းအတွင်း ပွဲသိမ်း တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။ ။ စိန်ဌေး၏ လက်သီးချက် တစ်ချက်မိပါက နွားတစ်ကောင်ပင် ဖင်ထိုင် သွားနိုင်လောက်အောင် လက်သီး ပြင်းလွန်းသည်။ ။

ကြေးစား လူသတ် သမားများ ထဲမှာ တော့ စိန်ဌေးက စိတ်ချရပါသည်။ ။ လက်ဆ ကောင်းသည်။ ။ နှုတ်လုံသည်။ ။ သစ္စာရှိသည်။ ။ အလုပ်အပ်နှံသူ ဖြစ်စေချင်သည့် အတိုင်း တိတိကျကျ အမှားအယွင်း မရှိ လုပ်ပေးတတ်သည်။ ။ ပေးရသည် နှင့် ထိုက်တန်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ။ ခြေရာလက်ရာ မကျန်အောင် လုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် စိန်ဌေးကို ခြေရာခံ၍ မရနိုင်သလို စိန်ဌေး သတ်သည် ဟု အခိုင်အမာ ပြောဆို၍ မရပေ။

စိန်ဌေးတွင် မိတ်ဆွေဟူ၍ မရှိ။ ကြေးစားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေပေးခိုင်း စေသူသည် သာ အလုပ်ရှင် ဖြစ်သည်။ ။ ယနေ့ အလုပ်အပ်နှံသူသည် မနက်ဖြန် သားကောင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။

စိန်ဌေးတွင် ဇာတိ ချက်မြှုပ်ဆိုသည် မရှိ။ ဖခင်ရင်း မိခင်ရင်း မည်သူမည်ဝါ ဆိုတာ မသိ။ လူလောကထဲသို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်ခဲ့သည် ဆိုတာ မသိပေမဲ့ စိန်ဌေးကို လူလား မြောက်သည် အထိ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သူက ငှက်ခတ်သမား (ကူးတို့ ငှက် သမ္ဗန်ခတ်သူ) ဦးဘိုစိန်

နှင့် ဇနီး ဒေါ်ကြာညွန့်တို့ ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုစိန်သည် ရန်ကုန်နှင့်ဒလသို့ ကူးတို့ ငှက်သမ္ဗန် ခတ်ပြီး ဝမ်းစာ ရှာနေသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုစိန်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြာညွန့်တို့ ထံသို့ စိန်ဌေး ရောက်လာပုံကလည်း ဆန်းကြယ်သည်။

"ကျွီ...ကျွီ....ကျွီ...ကျွီ...."

ညခုနစ်နာရီ အချိန်တွင် ငှက်သမ္ဗန် တစ်စင်းသည် ရန်ကုန်မှ ဒလဘက်သို့ လှော်ခတ်လျက် ရှိနေသည်။ လှိုင်းကြက် ခွပ်များ ထနေသည့် ရေပြင်ထဲတွင် ငှက်သမ္ဗန်ကို အားစိုက် လှော်ခတ်နေသူက ဦးဘိုစိန်။ ငှက်သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ခရီးသည် တစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည်။ ထိုခရီးသည်သည် မြွေပွေးစိန်ဌေးဟု နာမည် ကျော်လာမည့် ရက်သားမျှသာ ရှိသေးသည့် မွေးကင်းစ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ခရီးသည် ရလေခိုးဖြင့် စောင့်နေခဲ့သည် မှာ ညခုနစ်နာရီ ထိုးသည့်တိုင် တစ်ဦးတလေမှ ပေါ်မလာတော့သဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ရန် လှော်တက် ပြင်လိုက်ချိန်တွင် ရေစီးနှင့် အတူ မျောလာသည့် သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်များ ကြားတွင် လူးလိမ့်နေသည့် သံသေတ္တာကြီးသည် မြစ်ကမ်းစပ် အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် လာနေသည် ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ လက်တစ်ကမ်း အလိုသို့ အရောက်တွင် လှေပေါ်မှ နေ၍ သံသေတ္တာကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ သမ္ဗန်များ၊ လှေများ ရှိမနေသဖြင့် ထိုသေတ္တာ မည်သည့် နေရာမှ မျောလာသည် ကို စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် ဦးဘိုစိန် တအံ့တဩ ဖြစ်သွား ခဲ့လေသည်။ အပူအပင် ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေးငယ်သည် ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး ဖြူဖြူ ပွေးပွေး ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းသဖြင့် ကလေးမရှိသည့် ဦးဘိုစိန်အတွက် ရတနာထုပ်

ကောက်ရ သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ အနီးအနားတွင် မည်သူမျှ မရှိသဖြင့် ကလေးကို သေတ္တာထဲတွင် ပြန်ထည့်ပြီး လှေကို အားကုန် လှော်ခတ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကလေးငယ်ကို ဒေါ်ကြာညွန့်ကလည်း အလွန်ချစ်သည်။ ။ ကလေး အမည်ကိုလည်း ဦးဘိုစိန်၏ အမည်ပါအောင် စိန်ဌေးဟု မှ ညွှဲခဲ့သည်။ ။ ရေမြော၍ ကမ်းမတင်ဘဲ ဦးဘိုစိန်နှင့် ဒေါ်ကြာညွန့်တို့ ရင်ခွင်ထဲသို့ နွေးထွေးစွာ ရောက်လာခဲ့သည့် စိန်ဌေးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စကားနည်းသည်။ ။ အနေ အေးဆေးသည်။ ။ ရွယ်တူများ နှင့် ဆော့ကစားခြင်း မရှိဘဲ တစ်ဦးတည်း သီးသန့် နေတတ်သည်။ ။ အခြားကလေးများ ဆော့ကစားသည့် ကစားနည်းများကို စိတ်မဝင်စား။ ဝါသနာလည်း မပါ။ စိန်ဌေးက အသတ်အပုတ် ဝါသနာ ပါသည်။ ။ ဆော့ကစား တတ်သည့် အရွယ်ကတည်းက ငှက်ပျောပင်များကို ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက် ကစားတတ်သည်။ ။ ဝါးခြမ်းပြားကို ဓားလုပ်ကာ ကစားတတ်သည်။ ။ ဦးဘိုစိန် စိုက်ပျိုးထားသည့် ငှက်ပျောပင် များ သည် စိန်ဌေး လက်သီး သွေးသည့် နေရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်ကြာညွန့်က စိန်ဌေး ထိုသို့ ဆော့ကစားသည် ကို မကြိုက်သော်လည်း ဦးဘိုစိန်က အလွန် သဘောကျသည်။ ။ ယောက်ျား ပီသသည့် မွေးစားသား စိန်ဌေးအတွက် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် လက်ခမောင်း ခတ်သည်။ ။ ဦးဘိုစိန် ကိုယ်တိုင်က ဒေါ်ကြာညွန့်နှင့် အိမ်ထောင် မကျခင်အထိ အနောက်တိုင်း လက်ဝှေ့ (Boxing) ထိုးသတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ဦးဘိုစိန် နှင့် ဒေါ်ကြာ ညွန့်တို့ က အသက် လေးဆယ်ကျော်မှ သားတစ်ယောက် ကောက်ရခဲ့သဖြင့် စိန်ဌေးကို အလွန် ချစ်ကြသည်။ ။

စိန်ဌေးသည် ပညာရေးကို စိတ်မဝင်စား။ ကျောင်းထား ပေးသော်လ

ည်း ကျောင်းမပျော်သဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ပြေး တက်သည် ။ ကျောင်းမတက်သဖြင့် ဒေါ်ကြာညွန့်က ရိုက်လျှင် ဦးဘိုစိန်က ဒေါ်ကြာညွန့်ကို မာန်မဲပြီး စိန်ဌေးဘက်မှ အကာအကွယ် ပေးသည် ။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ကြာညွန့်က စိန်ဌေးကို ပညာတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သဖြင့် ကျောင်းနေပျော်စေရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့သည် ။ စိန်ဌေးသည် ကျောင်းစာသင်ယူရန် စိတ်မပါတော့ သဖြင့် ဒေါ်ကြာညွန့် တစ်ယောက် လက်လျှော့ လိုက်ရပြီး ကျောင်းထုတ် လိုက်ရလေတော့သည် ။ မစ်ရှင် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်ကြာညွန့်သည် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် စကားပြောကို ရေးတတ် ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည့် အတွက် စိန်ဌေးကို အင်္ဂလိပ်စကား ပြောနှင့် အရေးအသား သင်ကြားပေးသည် ။ ဗဟု သုတများကို သင်ကြား ပေးခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း စိန်ဌေးသည် အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် အရေးအသားကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက် ခဲ့သည် ။

စိန်ဌေး အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် မွေးစားဖခင် ဦးဘိုစိန်နှင့် အတူ ငှက်ခတ်သည် ။ အားလပ်သည့် အချိန်တွင် ဦးဘိုစိန် သင်ကြားပေးသည့် အနောက်တိုင်း လက်ဝှေ့ကို လေ့ကျင့်သည် ။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုသော်လည်း လက်ဝှေ့ရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ထားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လျစ် မာကျောလှသည် ။ အသတ်အပုတ် ဝါသနာပါသလို ဓာတ်ရှင် မင်းသား ရှုံးအောင်လည်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်သည် ။ ဘိုကေကို ဆီလိမ်းပြီး ကြော့နေအောင် ဖြီးသင်တတ်သည် ။ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျစ်လျစ်ပြီး သေသေ သပ်သပ် နေထိုင် တတ်သည့် စိန်ဌေးကို ရွယ်တူ မိန်းကလေးတိုင်းက သဘောကျကြသည် ။ စိန်ဌေး အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်မှ စတင်ပြီး ငှက်သဗ္ဗာန် တစ်စီး ငှားရမ်းကာ ကိုယ်

တိုင် ခတ်လေသည်။ ။ ဦးဘိုစိန်နှင့် စိန်ဌေးတို့ နှစ်ယောက် သဗ္ဗာန် တစ်စင်းစီဖြင့် လုပ်ကိုင် ရှာဖွေကြသဖြင့် မိသားစု ဝမ်းစာရေး အတွက် ဖူလုံခဲ့လေသည်။ ။ စိန်ဌေးသည် ငှက်ခတ်သည့် အခါမှာ ပင် ပုဆိုးခြုံ၍ မျက်လုံးပေါ် ရုံ စည်းပြီး အသားအရေကို နေရောင် မထိအောင် ကာကွယ်ထားတတ်သည်။ ။

တစ်ဖက်တွင် အသတ်အပုတ်ကို ဝါသနာ ထုံသလို တစ်ဖက်တွင် အလှအပကို မက်မောသည့် စိန်ဌေးသည် အရက် သေစာနှင့် မြာပွေခြင်း ကင်းရှင်း ပေသည်။ ။ စိန်ဌေးက အရက်သေစာ မသောက်စားသော်လည်း ဦးဘိုစိန်က အရက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ။ ပင်ပန်းသည် ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တစ်နေ့လုံး တစွတ်စွတ်ဖြင့် သောက်သည်။ ။ အရက် သောက်လျှင် ပို၍ အပင်ပန်း ခံနိုင်သည် ဆိုသည့် ခံယူချက်ဖြင့် ငှက်ခတ်ရင်း သောက်သည်။ ။ အရက်သောက်လျှင် အိပ်ပျော် စားဝင်သည် ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မစားခင်သောက်သည်။ ။ မအိပ်ခင် သောက်သည်။ ။ ဦးဘိုစိန် အရက်သောက် သည့်အခါ စိန်ဌေးက အဖော်လိုက်ပေးရင်း အမြည်းစားသည်။ ။ ဒေါ်ကြာညွန့်က စိန်ဌေးကို ဦးဘိုစိန်နှင့် အတူ အရက်ဆိုင်သို့ လိုက်မသွား စေလိုသော်လည်း စိန်ဌေးက ဦးဘိုစိန် အရက်သောက်တိုင်း ဆိုင်သို့ လိုက်သွား တတ်သည်။ ။ ဦးဘိုစိန် အရက်သောက်လျှင် လက်ဝှေ့ ထိုးခဲ့သည့် အကြောင်းများ၊ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြောတတ်သဖြင့် စိန်ဌေး အလွန် သဘောကျသည်။ ။ စိန်ဌေး အဖော်ပါလာလျှင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သောက်နိုင်သဖြင့် အရက်ဆိုင်သို့ သွားသည့် အခါတိုင်း ဦးဘိုစိန်က စိန်ဌေးကို လက်ကုတ် ခေါ်တတ်သည်။ ။ ဦးဘိုစိန် အရက်မူးလွန်လျှင် စိန်ဌေးက ထမ်းပြီး ခေါ်လာရသည် လည်း ရှိသလို အမူးမလွန် သေးလျှင် တွဲပြီး ခေါ်လာ ရတတ်သည်။ ။

ဦးဘိုစိန်သည် စိန်ဌေး၏ မိတ်ဆွေ။ ဦးဘိုစိန်သည် စိန်ဌေး၏ ကျေး
ဇူးရှင်။ ဦးဘိုစိန်သည် စိန်ဌေး၏ လက်ဦးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့်
စိန်ဌေး၏ ဘဝတွင် ဦးဘိုစိန်သည် သာ အားကိုးရာ၊ ဦးဘိုစိန်သည်
သာ လေးစား အားကျစရာ ကောင်းသောသူ၊ ဦးဘိုစိန်သည် သာ တန်ဖိုး
မဖြတ်နိုင်သည့် သူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ယူခဲ့ပေသည် ။ ဦးဘိုစိန်နှင့်
ဒေါ်ကြာညွန့်တို့ သည် မိဘအရင်းများ မဟုတ်ကြောင်း စိန်ဌေး သိခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာ သည် အထိ
စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေး လာခဲ့ကြသည့် ကျေးဇူးရှင် မိဘများ ဟု မှတ်ယူ
ထားသည် ။

မွေးစား မိဘများ နှင့် အတူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်နေသည့် စိန်
ဌေး အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်တွင် နာမည်ကျော် လူမိုက် တစ်ယောက်၊
ကြေးစား လူသတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ဖို့ အကြောင်း ဖန်
လာခဲ့လေသည် ။

ထိုနေ့က စိန်ဌေးနှင့် ဦးဘိုစိန်တို့ ဗိုလ်တစ်ထောင် ကမ်းနားရှိ အရ
က်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ရှိနေသည့် အခိုက် လူခြောက်ယောက် ဝင် လာပြီး
မိုက်ကြေး ခွဲလေသည် ။ ထိုသူ ခြောက်ယောက်သည် လူမိုက်ဆိုသည့် ဂု
ဏ်ကို ဟစ်ကြွေးကာ အရက်ဆိုင်တွင် အရက်သောက် နေကြသူများ ထံ
မှ ငွေကြေး တောင်းခံသည် ။ မပေးလျှင် အရက်ပုလင်းနှင့် ခေါင်းကို ရိုက်
ခဲ့သည် ။ ထိုးကြိတ် ကန်ကျောက် ကြသည် ။ ထိုသူတို့ အကြောင်း သိ
နေသူများက အလျှိုလျှို ထသွားကြသော်လည်း ဦးဘိုစိန်နှင့် စိန်ဌေးတို့
နှစ်ယောက်က ထိုသူများကို ရှိသည် ဟု ပင် သဘော မထားဘဲ
စကားပြောမြဲ ပြောနေကြသည် ။

လူမိုက် ဆိုသူများကလည်း စိန်ဌေးနှင့် ဦးဘိုစိန်တို့ ကို အလွတ်မ

ပေး။ မိုက်ကြေး ခွဲကြသည် ။ အရက် ဝယ်တိုက် ခိုင်းသည် ။ ပိုက်ဆံ တောင်းသည် ။ ခါးကြားတွင် ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်များကို မြင်သာ အောင် ပြပြီး မိုက်ကြေး ခွဲနေသဖြင့် ဓားပြများ နှင့် တူနေသည် ။ ထိုသူ များ ထဲတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသည့် အသားမည်းမည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် လူက အခြားသူများ ထက် ပို၍ သတ္တိကောင်းပုံ ရပေသည် ။

ထိုသူက စတင်ပြီး ဦးဘိုစိန်နှင့် စိန်ဌေးတို့ ထိုင်နေသည့် စားပွဲခုံအား ဆွဲလှန်လိုက်သည် ။ ဦးဘိုစိန် ရေချိန် ကိုက်နေသဖြင့် ထိုင်ခုံနှင့်အတူ နောက်သို့ လန်ကျသွားသည် ။

"ဟေ့လူတွေ...၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်တာတုန်း"

"မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ငါ့ကို ပြန်မေးနေရတာလဲ။ ငါ့အကြောင်း မ သိဘူးလား ဟေ့ကောင်။ ဗန်တို ကျွဲကြီးဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ငါ့အကြောင်းကို မသိသေးဘူးတဲ့ တူတယ်"

"ခင်ဗျား အကြောင်းကိုလည်း မသိဘူး။ သိစရာလည်း မလိုဘူး"

"ဘာကွ...။ မင်းက တော်တော်လာတဲ့ ကောင်ပါလား"

"ဖြောင်း..."

"ဖြန်း..."

"ဖောင်း..."

လဲကျနေသည့် ဦးဘိုစိန်ကို ဆွဲထူနေခိုက် လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်လာသည့် ကျွဲကြီး၏ ခြေဖျားခတ်ချက်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ် လိုက်နိုင်သော်လည်း တစ်ဆက်တည်း ဝင်လာသည့် လက်သီးချက်ကို ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်သဖြင့် ကျွဲကြီး၏ လက်သီးက နားထင်ကို ထိမှန် သွားသဖြင့်

မူးဝေသွားသည်။ ။ မျက်လုံးထဲတွင် မီးပွင့်သွားသလို ဒေါသလည်း ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လိုမ့်ကာ အသင့် အနေအထားဖြင့် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး လက်သီး နှစ်ဖက်ကို ဆ၍ ရန်သူကို ရင်ဆိုင် လိုက်လေသည်။ ။

"အမယ်...။ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ လက်ဝှေ့ရေးတွေ ပြလို့ ပါလား။ ဘိုကြက်ချေး လက်ဝှေ့နဲ့ ငါ့ကို ထိုးမယ်ပေါ့လေ"

ကျွဲကြီးက စိန်ဌေးကို စမ်းသည့်အနေဖြင့် ခြေဖျား တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။ ။ စိန်ဌေးက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီး ရှောင်လိုက်ချိန်တွင် ဘယ်ဘက်မှ တစ်ယောက်က ပြေးဝင်လာသဖြင့် ကိုယ်ကို လှည့်ကာ ညာဝိုက် လက်သီးတစ်လုံး ပစ်လွှတ် လိုက်သည်။ ။

"ဖောင်း..."

ဘယ်ဘက် ပါးစောင်ကို မိမိရရ ထိသွားသဖြင့် တစ်ပတ်လည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက် ကျသွားလေသည်။ ။ လဲကျသွားသည့် ရန်သူထံသို့ အာရုံ ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် ကျွဲကြီး၏ ခြေကန်ချက်က စိန်ဌေး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲပျံ့ လာလေသည်။ ။

"ဖျောင်း..."

ကျွဲကြီး၏ ခြေကန်ချက်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် စိန်ဌေး နောက်ပြန် လန်ကျသွားလေသည်။ ။ ကျွဲကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြန်ထ လိုက်သည့် အချိန်တွင် ဦးဘိုစိန်က လဲကျနေရာမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ထ လာပြီး ပုဆိုးပြင် ဝတ်ကာ ကျွဲကြီးနှင့် စိန်ဌေး ကြားသို့ ဖြတ်ဝင်၍ ကျွဲကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ ။

" ဟေ့...ကောင်...။ ငါ့သားကို မ...မထိနဲ့ ။ သ...သတ္တိရှိရင်...ငါ့...ငါနဲ့ ချ

မယ်..."

"လက်သီးကိုပဲ ဖြောင့်အောင် ထိုးစမ်းပါဦးကွ"

ကျွဲကြီး၏ စကားဆုံးသည် နှင့် ဦးဘိုစိန်က ကျွဲကြီးထံသို့ ဖြောင့်လက်သီး တစ်လုံး လွှတ်လိုက် သော်လည်း မူးနေသဖြင့် ထိချက် လွဲသွားသည်။ ။

"ဘိုး..."

"ဖောင်း..."

"အ ..."

"ဖုံး..."

"ဖျောင်း..."

ကျွဲကြီးက ဦးဘိုစိန်၏ အရှိုက်ကို ဖြောင့်လက်သီး တစ်လုံးဖြင့် အားကုန် ထိုးလိုက်ပြီး ဦးဘိုစိန် ငိုက်ကျသွားသည့် အချိန်တွင် မျက်နှာကို ခူးဖြင့် ပင့်တိုက် လိုက်လေသည်။ ။ ကျွဲကြီး၏ လက်ဝါးစောင်းနှင့် လက်သီးများက ဦးဘိုစိန်၏ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့သို့ ဆက်တိုက် ထိုးနှက်လိုက်သည့် အခါမှာ တော့ ဦးဘိုစိန်၏ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးပွက်ပွက် ထွက်ကျ လာလေတော့သည်။ ။

"ဟာ...အဖေ...။ အဖေ..."

ကျွဲကြီး၏ လက်များက ဦးဘိုစိန်၏ အသက်ကို နုတ်ယူ သွားခဲ့လေပြီ။ ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည့် ဦးဘို စိန်ထံသို့ ပြေးသွားမည် ပြုစဉ် ကျွဲကြီး၏ ခြေကန်ချက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ခုန်ရှောင် လိုက်ရသည်။

။

"ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကို နိုင်အောင် တိုက်စမ်းပါဦး"

"တောက်...ခွေးမသားကြီး..."

"ဖြောင်း....ဖောင်း...ဖြောင်း..."

ခံပြင်းသည့် စိတ်ကြောင့် တိုက်စစ်ပုံစံ ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွဲကြီးအား တိုက်ခိုက် လေတော့သည်။ ။ လက်သီးများကို အတွဲ လိုက်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်သော်လည်း ကျွဲကြီးက ကိုယ်ကို နွဲ့ယိမ်းပြီး အသာ တိမ်းရှောင်ကာ ဝင်လာသမျှ လက်သီးချက်များကို လက်ဖြင့် အသာ ပုတ်ထုတ်နေသည်။ ။ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကို အပြုံးမပျက်ဘဲ အသာအယာ ခုခံကာ ကွယ် နိုင်သည့် ကျွဲကြီးသည် သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည် ဟု စိန်ဌေး တွက်ဆ လိုက်မိသည်။ ။

"မင်းအလှည့် ပြီးပြီဆိုတော့ ငါ့အလှည့်ပေါ့ကွာ... ကဲ... ရှောင်ပေတော့ ကောင်လေး"

"ဖြောင်း....ဖောင်း..."

"ဖောင်း...ခွပ်..."

ကျွဲကြီးက နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း တိုက်ခိုက် နေသော်လည်း လက်သီးများ ၊ လက်ဝါးစောင်းများ ၊ ကန်ချက်များက အားပါ လှသည်။ ။ ခြေနှင့် လက်များကလည်း လျှပ်စီးလက်သလို မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ရှောင်တိမ်းချိန်ပင် မရပေ။ ။ မည်သည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာမှန်း မသိသည့် ခြေနှင့် လက်များကို သတိထား စောင့်ကြည့်ပြီး ခုခံကာကွယ်ရင်း မျက်နှာကို ထိသည်။ ။ ဘေးနံစောင်းကို ထိသည်။ ။ နားထင်ကို ခြေခတ်ချက်မိသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ပြီး မူးဝေလာသဖြင့် သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်း နေသည့်ကြားမှ ညာဘက်ဖူးကို ဖြတ်ကန် ခံ

လိုက်ရသဖြင့် ယိုင်သွားသည့် အချိန်တွင် မျက်နှာ တည့်တည့်သို့ ပြေးဝင်
လာသည့် လက်သီးတစ်လုံးကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး မျက်လုံး
ထဲတွင် မီးများ ပွင့်ထွက်သွားကာ မှောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။ ။

"ဖျောင်း..."

"အမေ...။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး။"

"မနေချင်လို့ ဘယ်သွားမလို့ လဲ လူလေးရယ်"

"ကျွန်တော် သိုင်းသင်ချင်တယ်"

"ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ် ရှာစားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေပါလား လူ
လေးရယ်"

"အဖေ့ကို သတ်သွားတဲ့ ကောင်တွေကို လက်စား ချေချင်တယ်ဗျာ"

"လူမိုက်နဲ့ ပြိုင်မိုက်ရင် ကိုယ်လည်း လူမိုက် ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ လူ
လေးရယ်"

"မိုက်ရမယ် အမေ။ သူတို့ ထက် မိုက်ရမယ်။ လူမိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်
တွေ အားလုံး ကျွန်တော့် အသံကို ကြားတာနဲ့ သေးဖြန်းဖြန်း ကျလော
က်အောင် ကြောက်ရွံ့စေရမယ်"

"အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မလို့ လား လူလေးရယ်။ မင်း
အဖေလည်း မရှိတော့ အမေက ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် မကြာပါဘူးအမေ။ သိုင်းသင်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မှာ ပါ။"

အဖေ့ကို သတ်သွားတဲ့ ကောင်တွေကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ အသေသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဗျာ"

"တားမရရင်လည်း သွားပေါ့ လူလေးရယ်။ မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်။ လိမ္မာဖို့ က ခဲယဉ်းတယ် လူလေး။ ဒါကြောင့် လူလေးကို အတိုက်အခိုက်တွေ အသတ်အပုတ် ပညာတွေ မသင်ပေးပါနဲ့ ၊ သိမ့်သိမ့်မွေ့မွေ့ နေပါစေလို့ ကိုဘိုစိန်ကို ပြောခဲ့တာပေါ့။ ကိုဘိုစိန်ကို လက်ဝှေ့သမားမှန်း မသိလို့ အမေယူခဲ့တာ။ အမေ မကြိုက်မှန်းသိလို့ အမေနဲ့ ညားတော့မှ သူလည်း လက်ဝှေ့ လောကကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ။ လူမိုက်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ရင် လူမိုက်ပဲ ဖြစ်တော့မပေါ့ လူလေးရယ်"

"ငြိမ်ခံနေရင် ပိုဆိုးမယ်အမေ။ လူမိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေက တစ်ယောက်တည်း မိုက်ရဲတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်နေ့ကျရင် လူမိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ အားလုံး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခူးထောက်စေရမယ်။ အဖေ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်တွေကို တစ်မိမိခံ ခံစားရအောင် သတ်ပြမယ်။ စိန်ဌေးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားတာနဲ့ ကြောက်သေး ပါစေရမယ်"

"ဘုရား....ဘုရား"

အခန်း (၂)
(သိုင်းသင်လေပြီ)

စိန်ဌေးသည် မွေးစားမိခင် ဒေါ်ကြာညွန့်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး သိုင်းပညာ သင်ကြားရန် ဦးဘိုစိန်၏ အစ်ကို ဝမ်းကွဲတော် စပ်သည့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ သရက်တော ကျောင်းတိုက်တွင် သတင်းသုံးနေသော ဦးပဉ္စင်း ဦးပဏ္ဍိတထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးပဏ္ဍိတက လက်စား ချေလိုမှုအတွက် သိုင်းပညာ သင်ကြားရန် ခွင့်မပြုသဖြင့် ဆရာကောင်းကို ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေရလေသည်။ သရက်တော ကျောင်းတိုက်တွင် နေထိုင်ပြီး လမ်းမတော် သံဈေး တစ်ဝိုက်တွင် ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင် စားသောက်ရင်း ကားဆရာ ဦးကျော်ဖေဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဦးကျော်ဖေထံတွင် တပည့်ခံ၍ ကားမောင်း သင်ယူခဲ့ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးပဏ္ဍိတက ခွင့်ပြုကာ တောင်ငူမြို့သို့ သွားရောက်စေသည်။ ဦးပဏ္ဍိတ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် တောင်ငူမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး ပန်းပဲ လုပ်ကိုင်နေသည့် မြန်မာ့သိုင်းဆရာ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံကာ တပည့်ခံယူခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြာ ညွန့်သည် ခင်ပွန်းသည် ဦးဘိုစိန် မရှိတော့သည့်နောက် မွေးစားသား စိန်ဌေးကို အားကိုး အားထားပြုမည်ဟု စိတ်ကူးထား သော်လည်း စိန်ဌေးက လက်စား ချေဖို့ ကိုသာ စိတ်ပါနေခဲ့သည်။ ဘဝ ရပ်တည်ဖို့ အတွက် ဝမ်းစာရေးကလည်း ရှိနေသဖြင့် ဦးဘို စိန်၏ သမ္ဗာန်ကို

ရောင်းချလိုက်ပြီး အကြော်ဆိုင် ဖွင့်ကာ အကြော်စုံ ရောင်းစား ရတော့ သည် ။

"မြန်မာ့သိုင်းပညာက အလွန်သိမ်မွေ့တယ်။ ကာယဗလ၊ စိတ္တဗလနဲ့ ပြည့်စုံရတယ်။ တို့ မြန်မာ့ သိုင်းပညာဆိုတာ လူတစ်ဖက်သားကို အနိုင် ကျင့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကွယ့်။ နားလည်လား မောင်စိန်ဌေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ နားလည်ပါတယ်"

"သို့ပေမဲ့ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ရှိလာရင်တော့ အသုံးချသင့်ရင် ချ ရလိမ့်မယ် မောင်စိန်ဌေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

"လက်စားချေ လိုစိတ်ဆိုတာ မရှိသင့်ပေမဲ့ ကိုယ့်မိသားစုကို အသက် သေသည် အထိ ပြုလုပ်လာရင်တော့ လက်စားချေ သင့်ရင် ချေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

"မြန်မာ့သိုင်းပညာမှာ သတ်ကိုးသတ်၊ မောင်းကိုးမောင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ သတ်ကိုးသတ် ဆိုတာက ခုခံ၊ ပိတ်ဆို့၊ တားဆီး၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက် လက်နက်အဖြစ် အသုံးချတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အမာနေရာတွေပဲကွယ့်။ ခေါင်း၊ ဘယ်တံတောင်၊ ညာ တံတောင်၊ ဘယ်လက်သီး၊ ညာလက်သီး၊ ဘယ်ဒူး၊ ညာဒူး၊ ဘယ်ခြေ၊ ညာခြေတွေက အမာတွေ။ အဲဒါတွေ အားလုံးကို သတ် ကိုးသတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မောင်းကိုးမောင်း ဆိုတာက အပျော့ပိုင်းပေါ့။ ရှောင်ဖို့ တိမ်းဖို့ ၊ ကွယ်ဖို့ ကာဖို့ ၊ ပယ်ဖို့ ခုတ်ဖို့ ညှပ်ဖို့ ခံဖို့ ၊ ညွတ်ဖို့ ယှိဖို့ ၊ ယိမ်းဖို့ လိမ်ဖို့ နဲ့ ခုန်ဖို့ လွှဲဖို့ အတွက် အသုံးပြုတယ်။ ဘယ်လက်ဖျံ၊ ညာလက်ဖျံ၊ ဘယ်လက်မောင်း၊ ညာလက်မောင်း၊ ဘယ်

ညို့သကျည်း၊ ညာညို့သကျည်း၊ ဘယ်ပေါင်၊ ညာပေါင်နဲ့ ကျောကုန်း
တွေကို မောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ မောင်းလေ့ကျင့်နည်း ခြောက်ဆယ့်သုံးန
ည်း ရှိတယ်။ အခြေခံ လက်ရေးကျင့်စဉ် တစ်ရာရှစ်ကွက် ရှိတယ်။ ဇွဲရှိရ
မယ်။ များများ လေ့ကျင့်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်ကို ဗန်တိုပညာ သင်ပေးပါ"

"ဗန်တိုဆိုတာ ဘာကို ပြောတယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့ လားကွ"

"မသိပါဘူး ဆရာကြီး။ ဗန်တိုဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်"

"မသိရင် မှတ်ထား။ ဗန်တိုဆိုတာ လက်နက်မဲ့ သိုင်းပညာကိုခေါ်
တာ။ ဗန်ရှည်ဆိုတာ လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့ သိုင်းပညာကို ခေါ်
တာ။ ဗန်တိုပညာက ခြေ၊ လက်၊ ခေါင်း၊ တံတောင်၊ နူးတွေကို
အသုံးပြုပြီး လက်နက်မဲ့ရန်သူ၊ လက်နက် ကိုင်ထားတဲ့ ရန်သူကို ခုခံ တို
က်ခိုက်တဲ့ ပညာ။ ဗန်ရှည်ပညာမှာ ဓားတစ်လက်၊ ဓားနှစ်လက်၊ တုတ်
တို၊ တုတ်လတ်၊ တုတ်ရှည်၊ လှံရှည်၊ လှံယဉ်၊ အဲမောင်း၊ ကြိုး၊ ကြိုးတစ်
ဖက် ဓားတစ်ဖက်၊ ဓားတစ်ဖက် လှံတစ်ဖက် လက်နက်တွေကို
အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့ ပညာကွယ့်။ ဗန်တိုပညာ တစ်ခုတည်း
တတ်မြောက်ရုံနဲ့ သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဗန်
တို ဗန်ရှည် ပညာရပ် နှစ်ခုစလုံးကို တတ်ကျွမ်း နေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ကြိုးစား သင်ယူပါ့မယ်"

"ဒီလို အရွယ်ကောင်းမှာ သင်ယူရင် တတ်လွယ်တယ်ကွ။ မင်းက အ
ရပ်အမောင်းလည်း ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ကြံ့ခိုင်တယ်။ ပ
ညာကုန်သာ သင်ယူပေတော့ ငါ့တပည့်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်ခြင်းကို ဝါသနာ ထုံသည့်အပြင် မွေးစားဖခင် ဦးဘိုစိန် အတွက် လက်စားချေလိုသည့် စိတ်ဖြင့် ကြိုးစား လေ့ကျင့် သင်ယူခဲ့သောကြောင့် မြန်မာ့သိုင်းပညာကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည် ။ မြန်မာ့ သိုင်းပညာသင်ယူ နေစဉ်အတွင်း ဆရာကြီး၏ ပန်းပဲ လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကာ ဝမ်းစာရေးကို ဖြေရှင်းခဲ့ရသဖြင့် ပန်းပဲ ပညာကိုပါ တတ်မြောက်ခဲ့သည် ။

မြန်မာ့သိုင်းပညာကို သုံးနှစ် သုံးမိုး အပတ်တကုတ် ကြိုးစား သင်ယူသဖြင့် ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက် ခဲ့လေသည် ။ ထို့အတူ ဓားတစ်လက်ဖြင့် ဝိုင်းထွက် (ဝိုင်းပေါက်)သည် အထိ ကျွမ်းကျင် ခဲ့လေသည် ။ (ဓားတစ်လက် ဝိုင်းထွက် ပညာဆိုသည် မှာ လက်နက်ကိုင် ရန်သူ ဆယ်ယောက်အား ဓားတစ်လက်တည်းဖြင့် မိမိအား အထိအခိုက်မရှိ ခုခံ ကာကွယ် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်)
